

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku S. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w P.
o wysokość kapitału początkowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 29 października 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...]. wyrokiem z 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa (...) oddalił apelację odwołującego się S.R. od wyroku z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt VII U (...), którym Sąd Okręgowy w P. oddalił odwołanie od decyzji z dnia 20 października 2016 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P., ustalającej S.R. wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r. na kwotę 75.967,32 zł.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że okres przebywania na rencie inwalidzkiej nie podlega zaliczeniu do kapitału początkowego, gdyż ustawa z o emeryturach i rentach w żadnym miejscu nie wskazuje, aby okres ten można zakwalifikować jako składkowy lub nieskładkowy. Okresem nieskładkowym jest zaś tylko okres pobierania renty chorobowej (art. 7 ust. 2 ustawy emerytalnej), a więc świadczenia innego rodzaju niż to, jakie przysługiwało skarżącemu w okresie spornym.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że okres pobierania renty inwalidzkiej nie może zostać uwzględniony przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego oraz art. 7 wskazanej wyżej ustawy poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że renta inwalidzka nie jest objęta zakresem tego przepisu i nie może podlegać doliczeniu do ustalenia kapitału początkowego.

Mając na uwadze powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, a nadto o zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania kasacyjnego oraz o przyznanie pełnomocnikowi z urzędu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powiększonych o podatek od towarów i usług.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił występowaniem istotnego zagadnienia prawnego, wymagającego odpowiedzi na pytanie, czy renta inwalidzka ustalona w oparciu o art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin stanowi okres nieskładkowy w rozumieniu przepisu art. 7 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać,

że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

W przedstawionym w skardze kasacyjnej „zagadnieniu prawnym” powołano się na problem, czy renta inwalidzka ustalona w oparciu o art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin stanowi okres nieskładkowy w rozumieniu przepisu art. 7 ust. 2 ustawy emerytalnej.

W przedmiocie niniejszej sprawy należy zauważyć, że zgodnie z orzecznictwem, okres, za który wypłacono zasiłek dla bezrobotnych, a następnie przyznano bezrobotnemu prawo do renty inwalidzkiej, nie stanowił okresu pobierania zasiłku w rozumieniu art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (jednolity tekst: Dz.U. z 1997 r. Nr 25, poz. 128 ze zm. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 stycznia 1999 r.) i nie jest okresem składkowym (art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie II UK 250/14, OSNP 2017 nr 7, poz. 86. Ponadto, zgodnie z innym orzeczeniem, renta chorobowa nie jest równoznaczna z rentą inwalidzką (potem z tytułu niezdolności do pracy) jako okres nieskładkowy z art. 7 pkt 2 ustawy z dnia

17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2018 r., II UK 1/17, LEX nr 2490917). Dlatego też, przytoczony w skardze kasacyjnej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt II UK 469/13, LEX nr 1495841 nie może znaleźć w sprawie odzwierciedlenia.

W sprawie istotne jest bowiem że pobieranie renty z tytułu niezdolności do pracy (renty inwalidzkiej) nie jest okresem składkowym ani nieskładkowym o jakich mowa w art. 6 i art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, nie zostało bowiem w tych przepisach wymienione. W związku z powyższym okres przebywania na rencie inwalidzkiej nie podlega zaliczeniu przy ustalaniu kapitału początkowego.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.